

Arrest

nr. 223 992 van 15 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. CALLEBAUT
Binnenstraat 39
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2019 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. QUAIRIAT, die loco advocaat J. CALLEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 24 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : S(...)

voornaam : I(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/01/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Aalst op 24/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 01/09/2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen (PV DE.60.LB.000983/2018 van de politie zone van Aalst.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen (PV DE.60.LB.000983/2018 van de politie zone van Aalst.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 24/01/2019 door de politiezone van Aalst en verklaart in België te zijn omwille van een samenwoningscontract met vriendin I. (...) die zou wonen op (...) te oudenaarde. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij niet de intentie heeft om terug te

gaan. Betrokkene geeft verder geen details over zijn vriendin zodat wij geen verder onderzoek kunnen doen naar zijn gezinssituatie. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene werd gehoord op 24/01/2019 door de politiezone Aalst en verklaart in België te zijn omwille van een samenwoningscontract met vriendin I. (...) die zou wonen op (...) te oudenaarde. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij niet de intentie heeft om terug te gaan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Servië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 24/01/2019 door de politiezone Aalst en verklaart migraine te hebben. Betrokkene zal onderzocht worden door de centrumarts bij aankomst in het centrum. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.“

1.3. Op 26 februari 2019 is verzoeker zonder verzet gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk besproken.

In het eerste middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. In het tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM. De middelen luiden als volgt:

“Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die, aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is dat de bestuurlijke overheid verplicht haar beslissingen op een zorgvuldige wijze

voor te bereiden en te stoelen op een correcte feiten vinding. Overwegende dat het evenredigheidsbeginsel de bestuurlijke overheid verplicht de belangen na te gaan of de lasten of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit niet onevenredig zijn in verhouding met het belang dat de bestuurlijke overheid met het doel van het besluit zelf. Het inreisverbod van drie jaar werd opgelegd om volgende redenen:

- Voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of:
- er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene beweert sinds 1/09/2018 in België te verblijven.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren ;

- Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel verblijft;

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen (PV DE. 60. LB.000983/2018 van de politiezone Aalst). Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De elementen welke door de DVZ werden aangehaald volstaan niet om tot deze beslissing te komen, zoals zal blijken uit onderstaande: Verzoeker erkent dat hij zich niet tijdig bij de gemeente binnen de drie dagen na zijn binnenkomst in het Rijk heeft aangemeld bij de gemeente van zijn verblijfplaats. Het is echter niet zo dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om zijn onwettelijk verblijf te regulariseren. Verzoeker heeft zich juist bij de gemeente aangemeld, zij het laattijdig, om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker had geenszins de intentie om illegaal in het land te verblijven. Indien verzoeker de kans had gehad op de uitnodiging van de stad Ronse in te gaan en de wettelijke samenwoning met zijn vriendin verder had kunnen formaliseren, zou verzoeker voldoen aan de voorwaarden in artikel 40bis, 5° van de Wet van 15 december 1980. Hierna zou verzoeker met zijn vriendin overeenkomstig artikel 42 van de wet van 15 december 1980 een verzoek tot gezinshereniging kunnen indienen.

Het inreisverbod vermeldt dat er een risico is dat verzoeker zou onderduiken. DVZ haalt echter geen enkele redenen aan om deze bewering te staven. Uit de uitnodiging van de stad Ronse, blijkt juist dat verzoeker zijn wettelijke samenwoning wenste aan te geven en zijn verblijf bijgevolg heeft willen regulariseren. (stuk 3)

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat uit dit stuk niet blijkt dat de uitnodiging gericht is aan verzoeker. Nochtans vermeldt de voorzijde van de uitnodigingskaart expliciet de naam van verzoeker en het adres waarop hij verbleef. Het origineel van deze uitnodiging zal worden voorgelegd op de zitting. Daarnaast wordt het inreisverbod gemotiveerd door de arrestatie van verzoeker voor de verkoop van drugs waardoor verzoeker een gevaar zou inhouden voor de openbare veiligheid en de openbare orde.

Verzoeker stelt vast dat DVZ nalaat om in concreto te motiveren waarom er in zijn hoofd een groot recidive en actueel gevaar zou bestaan. Het loutere feit dat verzoeker een éénmalige inbreuk begaan heeft op de drugswetgeving, impliceert niet noodzakelijk dat verzoeker heden ten dage een gevaar voor de openbare orde zou zijn, laat staan dat hij in de toekomst met zekerheid nieuwe feiten zou plegen. DVZ is een dienst wiens autoriteit zich enkel uitstrekt tot vreemdelingen en is dus slecht geplaatst om enige gefundeerde inschatting te maken van het gevaar voor de openbare orde en veiligheid dat verzoeker zou uitmaken. DVZ baseert zich voor deze bewering louter op één enkel PV van de politie, zonder dat over deze feiten geoordeeld is door een onafhankelijke rechter. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat bewezen is dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en veiligheid. Minstens is het opgelegde inreisverbod van drie jaar disproportioneel ten opzichte van de in de motivering aangehaalde feiten.

In zijn nota met opmerkingen gaat verwerende partij niet in op de gebrekkige motivering betreffende het gevaar van openbare orde dat verzoeker zou stellen, noch gaat hij in op de proportionaliteit van de opgelegde maatregel ten opzichte van het beweerd gevaar voor de openbare orde. Verwerende partij herhaalt louter de motivering uit het inreisverbod zelf zonder aan te tonen dat deze afdoende is.

Tweede middel: schending van het recht op een privé-, gezins- en familieleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. De bestreden beslissing bepaalt onder meer het volgende:

"Betrokkene werd gehoord op 24/01/2019 door de politiezone van Aalst en verklaart in België te zijn omwille van een samenwoningscontract met vriendin I. (...) die zou wonen op (...) te Oudenaarde. Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij niet de intentie heeft om terug te gaan. Betrokkene geeft verder geen details over zijn vriendin zodat wij geen verder onderzoek kunnen doen naar zijn gezinssituatie. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen inbreuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

Dit is de enige motivatie die terug te vinden is in de bestreden beslissing. In alle redelijkheid kan deze motivering niet volstaan als bewijs van een zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 8 EVRM. Verzoeker heeft een duurzame en stabiele relatie met zijn vriendin I(...) E(...) N(...). Zij hebben reeds meer dan drie jaar een relatie en hebben concrete plannen om te gaan samenwonen in België, (stuk 4) Het inreisverbod van drie jaar dat werd opgelegd, verhindert verzoeker zijn vriendin gedurende drie jaar in België te komen bezoeken. Dit vormt een ernstige inbreuk op het recht van verzoeker op een privé-, gezins- en familieleven (art. 8 EVRM). Verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig privé- en gezinsleven. Dit recht wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven: (...). Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de administratieve overheid: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een onderzoek moeten voeren naar het bestaan van de Belgische partner van verzoeker. Verzoeker heeft de naam van zijn vriendin gegeven en haar adres. Dit maakt het geenszins onmogelijk voor DVZ verder onderzoek te doen naar zijn gezinssituatie. Een simpele opzoeking in het rijksregister naar het opgegeven adres had al meer informatie kunnen geven over de vrouw in kwestie. Op basis van deze gegevens was het vervolgens geen grote moeite de vriendin van verzoeker te contacteren en zijn verhaal te verifiëren. Deze stappen vergen geen buitensporig onderzoek. Hieruit blijkt dat DVZ moedwillig heeft nagelaten enig onderzoek te doen naar het gezinsleven van verzoeker. DVZ stelt dan maar dat "wij geen verder onderzoek kunnen doen naar zijn gezinssituatie". Het is echter duidelijk dat DVZ geen enkel moeite heeft willen doen ook maar enig onderzoek hiernaar uit te voeren. Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven. Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden. Als stuk 5 voegt verzoeker enkele foto's toe van hem en zijn vriendin gedurende de tijd dat hij in België verbleef en screenshots van Skype-gesprekken die zij hielden terwijl verzoeker terug in Servië was. Bijkomend legt verzoeker verschillende berichten voor tussen verzoeker en zijn Belgische vriendin van verschillende data, waaruit blijkt dat zij sinds 2016 een relatie hebben. (stuk 7) In juli en augustus 2018 is de vriendin van verzoeker hem bovendien komen bezoeken in Servië gedurende een hele maand. Van dit bezoek brengt verzoeker eveneens foto's bij als stuk 6. Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoeker heeft met zijn Belgische partner. Dit blijkt niet alleen uit de foto's, maar ook uit de verklaring van zijn vriendin (stuk 4) en de uitnodiging van de stad Ronse om de wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn vriendin te formaliseren (stuk 3). Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat DVZ op de hoogte was van de Belgische partner van verzoeker, maar alsnog naliet om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren. DVZ voerde evenmin enig onderzoek naar de proportionaliteit van deze maatregel. In zijn nota met, opmerkingen herhaalt verweerder opnieuw louter de motivering die het inreisverbod bevat. Hieruit leidt verweerder af dat de belangen van verzoeker afdoende zijn afgewogen. Het inreisverbod bevat enkel een motivering betreffende de invloed van een terugkeer naar het land van oorsprong ten opzichte van het recht op een gezins- of privéleven. Nergens bevat het inreisverbod een afweging tussen een inreisverbod van drie jaar en het recht op een gezins- of privéleven. In dat opzicht is er bijgevolg geen enkele afweging gebeurd tussen de opgelegde maatregel en de belangen van verzoeker. Daarnaast stelt verweerder dat het gezinsleven met de vriendin van verzoeker kan worden verdergezet, daar zij hem nog steeds kan bezoeken in Servië. Dit is uiteraard geen oplossing. De vriendin van verzoeker heeft een familie in België en volgt hier een opleiding, zodat zij niet in de mogelijkheid is regelmatig naar Servië te reizen. Verzoeker woonde gedurende zijn gehele tienerjaren in België. In die tijd liep verzoeker school in Aalst,

zodat zijn sociaal netwerk zich tevens hier bevindt. Verzoeker spreekt vloeiend Nederlands en was hier perfect geïntegreerd, voor zijn familie werd uitgewezen in 2016. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM dient er met verschillende omstandigheden rekening gehouden worden bij de afweging of er al dan niet een inbreuk is op het recht op een gezins- en privéleven. Uit het bovenstaande blijkt dat de juridische en feitelijke grondslagen op grond waarvan het inreisverbod is opgelegd, ontbreken. Zodoende volstaan de elementen, aangehaald door DVZ in de motivering van de beslissing, niet om tot deze beslissing te komen. Minstens is het inreisverbod een disproportioneel zware maatregel in verhouding tot de aangehaalde feiten. Daarnaast schendt de betwiste beslissing het recht van verzoeker op een privé-, gezins- en familieleven, zoals gewaarborgd door 'artikel 8 EVRM. Minstens is het inreisverbod een disproportioneel zware maatregel in verhouding tot het belang van verzoeker op zijn recht op een privé-, gezins- en familieleven."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Het betreden inreisverbod is genomen in toepassing van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Voormeld artikel bepaalt in welk geval een inreisverbod kan worden opgelegd: de bestreden beslissing werd genomen omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Verzoeker betwist dit motief niet.

Artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het begrip "risico op onderduiken" als volgt: *"het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen"*. Uit deze definitie blijkt dat het begrip "risico op onderduiken" onlosmakelijk verbonden is aan een procedure tot verwijdering en derhalve niet van toepassing is op een inreisverbod, zodat het motief in de bestreden beslissing aangaande het risico op onderduiken overtuigend is.

Voorts motiveert de verwerende partij waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd. Determinerend is het motief dat verzoeker op heterdaad is betrapt voor verkoop van verdovende middelen. Betreffende de inbreuk op de drugswetgeving stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor verkoop van verdovende middelen (PV DE.60.LB.000983/2018 van de politie zone van Aalst.) Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker stelt dat het gaat om een éénmalige inbreuk die niet impliceert dat hij een gevaar voor de openbare orde zou zijn of in de toekomst met zekerheid nieuwe feiten zou plegen.

Verzoeker betwist niet dat hij op heterdaad betrapt is voor verkoop van verdovende middelen. Het feit dat er nog geen strafrechtelijke veroordeling is, verhindert de gemachtigde evenwel niet om op basis van de feiten en omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid, op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot het gedrag van de betrokken vreemdeling in het licht van feiten die nog niet tot een - definitieve - strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Waar verzoeker stelt dat de cannabis die hij op zak had bedoeld was voor zijn migraine, toont hij dit niet aan met een begin van bewijs.

Het determinerende motief kan op zich de bestreden beslissing dragen. Derhalve moet niet worden ingegaan op het middelonderdeel dat betrekking heeft op het al dan niet aangaan van een samenwoningscontract en op het risico op onderduiken. Dit zijn overtollige motieven. Indien de bestreden beslissing op verschillende motieven steunt die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, moeten alle motieven onwettig zijn om een vernietiging bij gebrek aan deugdelijke motivering te verantwoorden. Het ontbreken van gegronde grieven tegen een determinerend weigeringsmotief leidt tot de noodzakelijke vaststelling dat de bestreden weigeringsbeslissing onaangetast haar geldigheid bewaart. Iedere verdere kritiek op de bestreden beslissing is dan ook in principe te beschouwen als kritiek op een overtollig motief. De verzoekende partij heeft er geen belang bij omdat de eventuele onwettigheid van een overtollig motief niet tot de vernietiging kan leiden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Betreffende de voorgehouden relatie met de vriendin van verzoeker stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene werd gehoord op 24/01/2019 door de politiezone van Aalst en verklaart in België te zijn omwille van een een samenwoningscontract met vriendin I(...) die zou wonen op A(...). Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij niet de intentie heeft om terug te gaan. Betrokkene geeft verder geen details over zijn vriendin zodat wij geen verder onderzoek kunnen doen naar zijn gezinssituatie. Een terugkeer naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene werd gehoord op 24/01/2019 door de politiezone Aalst en verklaart verklaart in België te zijn omwille van een een samenwoningscontract met vriendin I(...) die zou wonen op A(...). Hij verklaart niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij niet de intentie heeft om terug te gaan. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Servië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.”*

Verzoeker stelt dat de gemachtigde een onderzoek had moeten uitvoeren naar het bestaan van de Belgische partner van verzoeker en dat de verwerende partij dit niet heeft gedaan. Hij voegt enkele foto's bij van hem en zijn vriendin, screenshots van gesprekken via Skype toen hij terug in Servië was en verschillende berichten en foto's die hun relatie zouden aantonen. Hij stelt dat er geen afweging is gebeurd tussen de opgelegde maatregel en de belangen van verzoeker. Ten slotte stelt verzoeker dat zijn vriendin niet in de mogelijkheid is hem naar Servië te volgen.

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat een terugkeer niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde stelt duidelijk dat de verzoeker geen verdere details geeft over zijn vriendin zodat er geen verder onderzoek kan worden gedaan. Betreffende de stukken die hij voorlegt bij zijn verzoekschrift, dient te worden gesteld dat hij deze elementen niet voor de eerste keer kan invoeren voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC